

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Országgyűlési képviselői, korábban pedig polgármesteri tevékenységemben a különböző eseményeken és rendezvényeken való részvétel mindig meghatározó szerepet tölt és töltött be. Meggyőződésem, hogy csak akkor tudjuk a számunkra bizalmat szavazó polgárok és közösségek érdekeit megfelelően szolgálni, ha minél jobban ismerjük őket és osztozunk örömeikben, problémáikban és kihívásaikban. Éppen ezért mindig is arra törekedtem, hogy a különböző meghívásoknak eleget tudjak tenni, így alkalmam volt a legkülönbözőbb közösségekkel megismerkedni és a legkülönbözőbb témájú és tartalmú összejöveteleken részt venni. Elmondhatom, hogy ezek az alkalmak egytől-egyig lehetővé tették számomra, hogy nagyszerű emberekkel kapcsolatba kerüljek, valamint ismeretekkel, tapasztalatokkal és nem utolsósorban szép élményekkel gazdagodjam. Mindazonáltal, az, hogy a mai napon itt lehetek és megoszthatom gondolataimat, különlegesen meghitt és ritka alkalom számomra.

Református teológiai tanulmányaim során úgy alakult az életem, hogy – ha nem is végérvényesen, de egy előreláthatóan hosszú időre – döntenem kellett a politikai közélet és lelkesi hivatás között. A Gondviselésnek hála mindez olyan időben és helyzetben állt elő, hogy egyértelmű volt, hogy a szülővárosom polgármestereként a politikai pályát kellett választanom. A legnagyobb áldás számomra az, hogy lassan 15 év után is úgy gondolom, hogy jól döntöttem. Nemcsak azért, mert hiszem, hogy ez alatt az idő alatt sikerült munkámmal szűkebb és tágabb környezetemben pozitív változásokban közreműködni, hanem azért is, mert mindezt úgy tehettem, hogy nem kellett sem titkolnom, sem megtagadnom azt az értékrendet, amiben felnöttem. Óriási kiváltság, hogy olyan politikai közösségben láthatom el szolgálatomat, ahol emelt fővel mondhatom, hogy "*Áldás, békesség*" és "*Isten, áldd meg a magyart*", ahogy az is, hogy a keresztyén és határon túli magyar testvéreinkkel együtt örülhetünk mindannak, amit az elmúlt években közösen el tudtunk érni. A Nemzeti Összetartozás Bizottság alelnökeként külön öröm számomra, hogy munkám részeként nap mint nap megélhetem a határon túli magyarság iránti együttérzést és felelősségtudatot, amelyet elsődlegesen a kárpátaljai és partiumi vallási néprajz iránt is komoly érdeklődést mutató református esperes nagyapám táplált belém. Éppen ezért óriási öröm számomra, hogy egy olyan eseményen vehetek részt, ahol amellet, hogy számos régi baráttal és ismerőssel is találkozhatok, olyan embereket is megismerhetek, akikkel közös hitünk és értékrendünk miatt szinte azonnal félszavakból értjük egymást.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

"Messze jövendővel komolyan vess össze jelenkort; / Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül!" – emlékeztet minket Kölcsey Ferenc, akinek emléke és szellemisége e térséget minősítetten is áthatja. Meggyőződésem, hogy mi, akik most összejöttünk szívből azt szeretnénk, hogy hazánk, Magyarország az elkövetkező századokban fényre derüljön. Jelenünket megvizsgálva örömmel nyugtázhatjuk, hogy a történelem során a magyarságnak aligha volt olyan jó sora, mint a mi nemzedékünknek. Szabad polgárként egy független országban élhetünk úgy, hogy az életszínvonal tekintetében is folyamatos növekedésnek és biztató kilátásoknak örülhetünk. További hálára és büszkeségre kell, hogy ösztönözzön minket az a tény is, miszerint a trianoni tragédiát követően végre olyan világban élünk, ahol az anyaországban félelem nélkül beszélhetünk a Kárpát-medencei és a diaszpórában élő testvéreinkről és

a nemzet egységéről. Annak ellenére, hogy olykor hajlamosak vagyunk magától értetődőnek venni, hogy templomainkban szólhat az ige és az állam konstruktív együttműködést ápol az egyházakkal, olyan érték és áldás ez, amely néhány évtizede elképzelhetetlen lett volna, ahogy sajnos a világ szerencsétlenebb részein még mai is az. Mindezeket figyelembe véve megállapíthatjuk, hogy Hazánk és vele a teljes Magyarország óriási lépéseket tett már a fényre derülés útján, és az elmúlt időszak alakulásai alapján okkal bízhatunk abban, hogy ez az irány továbbra is megmarad. A mögöttünk álló sikerek az elbizakodottság és lankadás helyett arra kell, hogy motiváljanak minket, hogy Hazánk és a Magyarország megmaradásáért nap mint nap munkálkodjunk, és ha kell harcoljunk. Az elmúlt években nyilvánvalóvá vált, hogy egyes politikai és gazdasági erők ellentmondást nem tűrve küzdenek azért, hogy a keresztyén alapokra épülő európai és benne magyar kultúránkat meggyengítsék és eltöröljék. Meggyőződésem, hogy a schumani felismerés, miszerint *"Európa vagy keresztyény lesz, vagy nem lesz"* a XXI. században minden korábbinál aktuálisabb kérdés.

Az elmúlt időszakban a *"keresztyén kultúra és értékrend"* és a *"Keresztyén Magyarország"* kifejezések a korábbiaknál jóval gyakrabban hangzanak el. A Haza sorsa és a Magyarország megmaradása iránt mérsékelt érdeklődést mutató, viszont a jelenlegi vezetés támadásában meglehetősen érdekelt közéleti személyek gyakran provokálják is minket azzal, hogy ezek az értékek mit is jelentenek, sőt, azok pozitív mivoltját is bátorkodnak megkérdőjelezni. Meggyőződésem, hogy a keresztyén kultúra és magyar identitás időben és térben olyan mértékeket ölt, amelyet nem lehet egy frappáns definícióval körülírni. Leegyszerűsítve azonban megállapíthatjuk, hogy a keresztyén kultúra és magyarság az minden, ami mi magunk vagyunk. Első szavunktól kezdve, egész életünkön át a sírunk felett elhangzó zsoltárig. Éppen ezért fontos, hogy magyarságunkat és benne keresztyén hitünket minél gyakrabban, minél szélesebb körben megéljük és ezer éves megmaradásunkért és megtartott hitünkért hálát adjunk. A magyar kultúrával kapcsolatban nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy a reformáció, a protestáns egyházak és a meghatározó protestáns személyiségek milyen mértékben hozzájárultak a magyar kultúra kialakulásához és folyamatos gazdagodásához.

Hiszem, hogy e mai szép alkalom nemcsak arra ad lehetőséget, hogy a református hitünket és magyar identitásunkat közösségben megéljük, hanem arra is, hogy a költő felhívásának eleget téve a Haza érdekében együtt hassunk, alkossunk és gyarapítsunk. Biztos vagyok benne, hogy Hazánk és kultúránk fennmaradásának fontos záloga, hogy a családi asztalnál, a templomokban, és nem utolsósorban az ehhez hasonló rendezvényeken emlékeztessük egymást és magunkat azokra az elévülhetetlen értékekre, amelyek minket keresztyénné, magyarrá és európaivá tesznek. Hiszem, hogy földi Hazánk iránti elkötelezettségünket csak akkor tudjuk igazán megélni, ha sosem feledkezünk meg arról, hogy *"Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről, nemzedékre"*.

Kívánom, hogy a Jóisten gazdag áldása kísérje együttlétünket és adjon erőt az előttünk álló feladatokhoz.

Áldás, békeség